

Korea-oorlog

Duur: 16 juli 1950 - 24 januari 1955

Aantal militairen: 4.748

Dapperheidsonderscheidingen: Militaire Willems-Orde 3, Bronzen Leeuw 5, Bronzen Kruis 21, Kruis van Verdienste 4, *Silver Star* 14 en *Bronze Star V* 21

Dodelijke slachtoffers: 122 + 3 vermisten

Achtergronden

Nadat Japan zich in augustus 1945 gewonnen had gegeven, vulden de geallieerde legers van de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten (VS) het naoorlogse machtsvacuüm in grote delen van Azië. Zo ook in Korea. De Sovjet-Unie bezette het noordelijke deel van het land, de VS het zuidelijke. De als tijdelijk beoogde scheidslijn tussen de beide bezettingszones groeide al snel uit tot een de facto grens en confrontatielijn. Ook Korea werd een strijdtoneel in de mondiale Koude Oorlog. Noord-Korea ontwikkelde zich tot een orthodox-communistische dictatuur, terwijl in Zuid-Korea de conservatieve elite een staatsbestel opbouwde dat aanvankelijk slechts in naam ‘democratisch’ mocht heten.

Al in 1948 was duidelijk dat de oplopende spanning tussen Noord- en Zuid-Korea op een oorlog kon uitdraaien. De spanning kreeg een militaire dimensie toen Noord-Koreaanse grenstroepen vanaf mei 1949 de confrontatie zochten met legereenheden in het zuiden. De Noord-Koreaanse leider Kim Il-Sung overtuigde zowel Jozef Stalin als Mao Zedong – die in september 1949 de communistische Volksrepubliek China had uitgeroepen – dat de verovering van Zuid-Korea hoogstens een paar weken zou kosten. De Noord-Koreaanse verrassingsaanval begon op 25 juni 1950. In zes weken tijd slaagden de Noord-Koreanen erin het slecht uitgeruste Zuid-Koreaanse leger en de in allerijl toegesnelde Amerikaanse eenheden terug te dringen tot de zuidoostelijke punt van het schiereiland. Grote uitputtingslagen haalden echter de snelheid uit de opmars en brachten haar begin september tot stilstand. Medio september sloeg de Amerikaanse bevelhebber generaal Douglas MacArthur terug met een landing bij Inchon, in de communistische flank. Hij slaagde erin de Noord-Koreanen terug te dringen tot aan de rivier de Yalu, de grens met China. De massale inzet van Chinese ‘vrijwilligers’ stoppte de oprukkende geallieerden en drong hen terug tot de 38^e breedtegraad.

Het VN-mandaat

De Veiligheidsraad van de VN riep op de eerste dag van de Noord-Koreaanse aanval in een resolutie op tot een staakt-het-vuren en terugtrekking van de Noord-Koreaanse troepen tot de 38^e breedtegraad. Twee dagen later mandateerde de raad, bij ontstente-

nis van de Sovjet-Unie, de internationale gemeenschap de Noord-Koreaanse troepen met geweld terug te dringen en de internationale vrede en veiligheid te herstellen. De Veiligheidsraad plaatste op 7 juli 1950 alle inmiddels aan de VN aangeboden troepen onder *Unified Command* van de VS.

De Algemene Vergadering van de VN bepaalde op 7 oktober in een resolutie dat het politieke doel van de VN-operatie in Korea het tot stand brengen van een onafhankelijke, soevereine eenheidsstaat onder een democratisch bewind was. De Algemene Vergadering achtte de aanwezigheid van VN-troepen gewenst zolang dit doel niet was bereikt.

De Koninklijke Marine in Koreaanse wateren

De Nederlandse regering bood op 3 juli 1950 de in Indonesië gestationeerde torpedo-bootjager Hr.Ms. *Evertsen* aan voor de VN-operatie in Korea. Het schip arriveerde dertien dagen later in het operatiegebied. De maritieme strijdkrachten van de VN stonden onder het bevel van de commandant van de Amerikaanse zeestrijdkrachten in het Verre Oosten. De *Evertsen* maakte tot 12 september 1950 deel uit van *Task Group 96.5: Korea-Japan Support Group* van *Task Force 96*. Na die datum ging *Task Group 96.5* als de zelfstandige *Task Force 95: United Nations Blockade and Escort Force* door het leven.

De opeenvolgende Nederlandse schepen bij *Task Force 95* kregen een grote diversiteit aan taken toebedeeld. *Task Force 95* voerde patrouilles uit langs de gehele Koreaanse kust, op zoek naar mijnen en illegale scheepsbewegingen. Gemiddeld voerde elk Nederlands schip een tiental patrouilles uit, merendeels langs de westkust van Korea. Regelmatig kregen de schepen ook tot taak een Amerikaans of Brits vliegdekschip te escorteren. Speciale deeltaken waren in dit kader *Bird Dog* en *Plane Guard Station*. Bij *Bird Dog* nam het schip een positie in tussen het vliegdekschip en de kust om neergestorte vliegers zo snel mogelijk uit het water te halen. Daarnaast namen de escorterende jagers om beurten *Plane Guard Station* achter een vliegdekschip in, om piloten die bij start of landing in zee crashten te kunnen helpen. Binnen enkele minuten moest een dergelijke wissel zijn voltooid. Dit ging met zoveel manoeuvreren gepaard dat het geheel al snel de bijnaam *Corpen Crazy Club* kreeg (*Corpen* staat voor de C van 'koers' in het Engelstalige Internationale Seinboek).

De Nederlandse schepen kregen daarnaast opdracht aanvoerlijnen te beschermen en vijandelijke troepenconcentraties, versterkingen en infrastructuur te bombarderen. De enkele keer dat een Nederlands schip werd opgedragen op te stomen naar de oostkust van Korea, ging het om bombardementen op de daargelegen militair-industriële complexen (zoals Wonsan, Chongjin en Hungnam) en op de kustspoorlijn. Tijdens dit soort bombardementen registreerden waarnemers vanuit helikopters met de Hollands aandoende roepnaam *Windmill* de inslagen van de granaten en gaven zonodig correcties door. Deze taak verviel na de bestandsovereenkomst van 27 juli 1953.

Het eerste Nederlandse schip bij *Task Force 95*, de torpedobootjager *Evertsen*, vertrok op 7 juli 1950 uit de haven van Soerabaja en arriveerde op 16 juli in Sasebo, een vervallen marinebasis op het eiland Kiusju in het zuiden van Japan. De *Evertsen* verliet op 20 juli met 238 opvarenden de haven van Sasebo voor zijn eerste patrouille. Kort daarop, op 9 augustus, raakte de *Evertsen* met de voorsteven een rif en liep zodanige averij op dat reparatie in de *Naval Dockyards* te Hong Kong nodig bleek (Nederlandse schepen konden overigens ook de Japanse havenplaats Kure voor onderhoud aandoen). Pas vanaf 2 december 1950 was de jager weer inzetbaar in de Koreaanse wateren.

De torpedobootjager Hr.Ms. *Van Galen* met 246 opvarenden loste de *Evertsen* op 18 april 1951 af. De aflossing van de *Evertsen* en volgende schepen had, zolang de oorlogshandelingen voortduurden, plaats in de veilige haven van Hong Kong, hoewel de Nederlandse schepen weinig te vrezen hadden van de zwakke Noord-Koreaanse en Chinese marines. Veel meer dreiging ging uit van het grote aantal tyfoons dat jaarlijks de Koreaanse wateren teisterde. Zo ook op 12 oktober 1951, toen de tyfoon *Ruth* de *Van Galen* dwong Sasebo te verlaten en op open zee beter weer af te wachten.

De aflossing van de *Van Galen* door de torpedobootjager Hr.Ms. *Piet Hein* liep enige vertraging op doordat juist na het verlaten van de thuishaven Den Helder kwartiermeester F. van der Horst tijdens een zware storm overboord sloeg en verdronk. Van alle Nederlandse schepen die ingezet werden in de Koreaanse wateren was de *Piet Hein* de enige die zich lid mocht noemen van de *Train Busters Club* van *Task Force 95*. Schepen van deze *Task Force* voerden regelmatig *package sweeps* langs de Koreaanse kust uit. Dit waren patrouilles langs tussen twee tunnels gelegen spoorwegtrajecten, de zogenoemde *packages*. Tijdens zo'n *sweep* slaagde de *Piet Hein* er in de nacht van 14 op 15 november 1952 in een Noord-Koreaanse trein met gericht vuur uit te schakelen.

Sinds 25 augustus 1952 moest de *Piet Hein* het stellen zonder zijn commandant, kapitein-luitenant ter zee A.H.W. von Freijtag Drabbe, die die dag met een ernstige longontsteking aan boord van het Britse hospitaalschip *Maine* werd opgenomen. Gedurende de resterende maanden nam luitenant ter zee der eerste klasse jhr. H. de Jonge van Ellemeet het commando waar. De *Piet Hein* was het enige schip dat naast zijn vaste bemanning van 229 personen een detachement van 14 mariniers aan boord had.

Niet een andere torpedobootjager, maar een fregat, en wel Hr.Ms. *Johan Maurits van Nassau*, loste op 18 januari 1953 de *Piet Hein* af. Een fregat als de *Maurits* had minder opvarenden (183) dan de grotere jagers. De *Maurits* was het enige Nederlandse schip dat tijdens de operationele inzet in Koreaanse wateren een bemanningslid van de rol moest schrappen. In een poging een zieke Zuid-Koreaanse militair te evacueren, sneuvelde op 26 februari 1953 de telegrafist C. van Vliet door eigen vuur van Zuid-Koreaanse troepen.

Naast de gebruikelijke taken kreeg de *Maurits* eind juni 1953 een bijzondere opdracht. Het Nederlandse schip dirigeerde tijdens pogingen om de ter hoogte van de 38^e breed-

tegraad gelegen eilanden Sunwi Do en Yuk To te heroveren, de vliegtuigen van het Britse vliegdekschip HMS *Ocean* naar doelen op de eilanden. Drie Nederlandse marienevliegers van Hawker Sea Fury jager/bommenwerpers bevonden zich van mei tot oktober 1953 in het kader van een uitwisselingsproject aan boord van de *Ocean*. Na het op 27 juli 1953 gesloten bestand kwam de *Maurits* in rustiger vaarwater terecht. Niet langer moest de bemanning er hard aan trekken om gedurende drie of vier weken op zee de oorlogswacht (zes uur op, zes uur af) en bij acute dreiging de gevechtswacht te leveren. Wel moest het schip na het bestand zorgdragen voor de ontroofing van het eiland Sokto (operatie *Pandora*), waar een grote hoeveelheid Zuid-Koreaanse wapens, munitie, voorraden en voertuigen was opgeslagen.

Wegens buitengewoon verdienstelijk optreden ontvingen de vier Nederlandse schepen die in de periode juli 1950 tot juli 1953, als onderdeel van de Zevende Vloot, in de Koreaanse wateren hadden gediend de Koreaanse *Distinguished Unit Citation*. De twee fregatten die na de *Maurits* de Koninklijke Marine (KM) in Koreaanse wateren vertegenwoordigden, hadden in vergelijking met hun voorgangers een aanzienlijk minder spannend verblijf. Zij beperkten zich hoofdzakelijk tot patrouillegang. Hr.Ms. *Dubois* nam op 5 november 1953 in Yokosuka de plaats in van de *Maurits*. Op zijn beurt loste Hr.Ms. *Van Zijll* op 9 september 1954 de *Dubois* af. Het verblijf van de *Van Zijll* in Korea was van korte duur. Eind december 1954 besloot minister van Oorlog en Marine C. Staf dat het schip op 24 januari 1955 huiswaarts zou keren. Zowel de *Dubois* als de *Van Zijll* hadden 209 opvarenden, waarmee het totaal aan marinepersoneel dat in de Koreaanse wateren had gediend boven de 1.300 kwam. Daarnaast werkten nog 14 militairen op verschillende marinebases in Japan.

Commandanten jagers en fregatten van de Koninklijke Marine

ltz 1 D.J. van Doorninck JAzn.: Hr.Ms. *Evertsen* (16 juli 1950 - 18 april 1951)

kltz A.M. Valkenburg: Hr.Ms. *Van Galen* (18 april 1951 - 2 maart 1952)

kltz A.H.W. von Freijtag Drabbe: Hr.Ms. *Piet Hein* (2 maart 1952 - 25 augustus 1952)

ltz 1 jhr. H. de Jonge van Ellemeet: Hr.Ms. *Piet Hein* (25 augustus 1952 - 18 januari 1953)

kltz N.W. Sluijter: Hr.Ms. *Johan Maurits van Nassau* (18 januari 1953 - 5 november 1953)

ltz 1 T. Jellema: Hr.Ms. *Dubois* (5 november 1953 - 9 september 1954)

kltz F.G.H. van Straaten: Hr.Ms. *Van Zijll* (9 september 1954 - 24 januari 1955)

Het Nederlands Detachement Verenigde Naties

Secretaris-generaal Trygve Lie van de VN deed op 15 juli 1950 opnieuw een beroep op de Nederlandse regering. De VN hadden grote behoefte aan versterkingen in de vorm van infanteriebataljons. Het kabinet toonde zich onder grote Amerikaanse druk op 11 augustus 1950 bereid om een infanterie-eenheid, samengesteld uit vrijwilligers,

beschikbaar te stellen: het Nederlands Detachement Verenigde Naties (NDVN). De toestroom van 1.670 potentiële Koreagangers was boven verwachting. Na een medische keuring en een antecedentenonderzoek bleven ongeveer zeshonderd personen over, van wie er nog eens honderd verstek lieten gaan. Het antecedentenonderzoek verliep overigens niet al te stringent, zo bleek uit de aanwezigheid in het NDVN van een aantal personen die tijdens de Tweede Wereldoorlog met de Duitse bezetter hadden gecollaboreerd. Vijfhonderd militairen waren absoluut onvoldoende om het door de Amerikanen gewenste versterkte infanteriebataljon te vullen. Uiteindelijk kon het aantal tot 636 worden opgevoerd door verlenging van de inschrijvingstermijn, de aanmelding van 75 mariniers en een aantal extra vrijwilligers uit Indonesië. Het NDVN had vanaf 27 juli 1953 gedurende korte tijd een omvang van 1.093 militairen. Uit deze vrijwilligers werden twee (in plaats van de organieke drie) tirailleurcompagnieën, een ondersteuningscompagnie en een staf en stafcompagnie gevormd. Overigens was de kwaliteit van de militairen over het algemeen hoog, aangezien vele gevechtservaring hadden opgedaan in Nederlands-Indië in de periode 1946-1949. Het Amerikaanse leger besloot het bataljon Amerikaans te organiseren en uit te rusten. Het Korps Mariniers, dat als enige in Nederland reeds Amerikaans was uitgerust, was bereid een deel van zijn wapens uit te lenen om het NDVN tijdens de bootreis naar Korea te kunnen trainen. De Amerikaanse instructeurs van het *United Nations Reception Centre* te Taegu waren dan ook verbaasd over de vaardigheid waarmee de Nederlanders met de wapens wisten om te gaan. Om de stafcompagnie geschikt te maken voor opname in de Britse of Amerikaanse verzorgingsketen werd deze uitgebreid met enig extra verzorgingspersoneel en een geneeskundig detachement. Ook vertrokken een aalmoezenier en een legerpredikant, een tolk en een oorlogscorrespondent richting Korea. Op verzoek van de Amerikaanse legerleiding waren bovendien op 27 september reeds twee liaisonofficieren afgereisd, die de komst van het bataljon moesten voorbereiden. De Koninklijke Landmacht (KL) deelde het bataljon administratief in bij het Regiment Van Heutsz. De chef van de Generale Staf, generaal H.J. Kruls, wees 15 oktober 1950 aan als officiële oprichtingsdatum van het NDVN.

Het bataljon, onder bevel van luitenant-kolonel M.P.A. den Ouden, scheepste zich op 26 oktober in, vertrok daags daarna naar Korea, en arriveerde op 23 november in Pusan. Een dag later reisde het NDVN door naar het trainingskamp in Taegu voor een aanvullende opleiding. De verontrustend snelle Noord-Koreaanse opmars, de grote verliezen aan geallieerde zijde, maar ook de hoge graad van geoefendheid van het NDVN en zijn geschiktheid voor de contraguerrilla, leidden ertoe dat het oefenprogramma sterk werd ingekort en het bataljon al na een week afreisde naar het front. Na de korte oefenperiode werd het bataljon op 13 december ingedeeld bij het Amerikaanse *38th 'Rock of the Marne' Regiment*. Dit regiment maakte op zijn beurt deel uit van de *2nd 'Indianhead' Division*, die weer ressorteerde onder *8th Army*. Normaliter bestond een Amerikaans regiment uit drie bataljons, het NDVN werd echter als vierde bataljon aan *38th Regiment* toegevoegd. Helaas bleek de verzorgingscompagnie van

het regiment hier niet op berekend, wat tot haperingen in de bevoorrading zou leiden. Vanaf 14 december kon de Nederlandse bataljonscommandant beschikken over een honderdtal *Katusa's* (*Korean Army Troops United States Army*), ook wel ROKS (*Republic of Korea Soldiers*) genoemd. In juli 1952 liep het aantal *Katusa's* zelfs op tot driehonderd. Zij verrichtten tal van hand- en spandiensten en werden indien nodig ingezet om organieke tekorten in de compagnieën op te vangen. Circa twintig bij het NDVN ingedeelde *Katusa's* moesten hun inzet met de dood bekopen. Evenals de Nederlandse militairen kregen ook de *Katusa's* het *Kruis voor Recht en Vrijheid* uitgereikt.

De Koreaanse grondoorlog verliep grofweg in drie fasen. De eerste fase begon op 25 juni 1950 met de Noord-Koreaanse aanval en duurde tot 31 december 1950. De strijd golfde in die periode over het hele land. Eind december 1950 stabiliseerde de strijd langs een frontlijn ten zuiden van de 38° breedtegraad. In de jaren die volgden zou de strijd zich hoofdzakelijk in dit gebied afspelen. Desondanks was er in de tweede fase van de oorlog nog steeds sprake van grote frontbewegingen, met in enkele gevallen een diepte van zo'n tachtig tot honderd kilometer. Tijdens de derde fase – van 10 juli 1951 tot aan het bestand van 27 juli 1953 – liep het front in grote lijnen van de monding van de rivier de Imjin via Chorwon, Kumhwa en Mundungni naar de oostkust. Er zat nog wel enige beweging in de frontlijn, maar die verschoof nooit meer dan vijftien tot twintig kilometer.

De operationele taken van het NDVN hingen over het algemeen nauw samen met de fase waarin de Korea-oorlog zich bevond. Frontperiodes werden afgewisseld door periodes van rust of in regiments-, divisie- of legerkorpsreserve. Op 5 februari 1951 ging Operatie *Roundup* van start, met als doel de Noord-Koreanen en Chinezen terug te drijven naar het noorden. De vijand zette op 11 februari echter de tegenaanval in. De Zuid-Koreaanse troepen sloegen massaal op de vlucht terwijl de Amerikanen een poging deden zich vechtend terug te trekken langs de weg Hongchon-Hoengsong, die de onheilspellende bijnaam *Massacre Valley* meekreeg. Het NDVN kreeg opdracht nabij Hoengsong de terugtocht te dekken. De weinig ordelijke terugtocht van de geallieerde troepen veroorzaakte een gat op de rechterflank van het NDVN, waardoor in de avond van 12 februari 1951 Chinese troepen in staat waren de commandopost van het bataljon aan te vallen. De Chinese tactiek was eerst een zwakke plek in de verdediging te zoeken, deze te markeren met vuur en vervolgens onder angstaanjagende hoornsignalen massaal aan te vallen. De haastig georganiseerde verdediging onder leiding van luitenant-kolonel Den Ouden kostte uiteindelijk het leven aan vijftien personen, onder wie de bataljonscommandant zelf. Luitenant-kolonel Den Ouden ontving postuum een Militaire Willems-Orde, de hoogste Nederlandse militaire onderscheiding. Het bataljonscommando werd overgenomen door de plaatsvervangend bataljonscommandant, majoor W.D.H. Eekhout, die ten tijde van de aanval op verkenning was. Het NDVN ging vrijwel meteen weer in stelling ten westen van Wonju. De acties richtten zich hier op het veroveren en vasthouden van heuvel 325. De voortdurende tegenslagen

verzwakten het bataljon geestelijk en lichamelijk zodanig, dat de commandant besloot een aanvalsgroep te vormen uit onder meer de schrijvers, koks en chauffeurs van de ondersteuningscompagnie. Deze groep zette tot twee keer toe tevergeefs de aanval in op heuvel 325, maar slaagde er de derde keer, vroeg in de morgen van 15 februari, in om de top te bezetten. Eerste-luitenant J. Anemaet kreeg evenals soldaat J.F. Ketting Olivier (postuum) de Militaire Willems-Orde voor deze actie.

Het flink aangeslagen NDVN werd uit de frontlijn gehaald en van 23 februari tot 8 april 1951 bij de legerkorpsreserve ingedeeld. Rust betekende overigens niet dat het echt rustig was. Natuurlijk was er tijd voor ontspanning, maar daarnaast werd er intensief geoefend en moest het bataljon onder meer bewakingstaken achter het front vervullen. Het NDVN kreeg ook een aantal maal opdracht teruggekeerde Koreaanse burgers te verwijderen uit het frontgebied.

Na de inzet bij het Hwachon-reservoir in april 1951 – waar het NDVN wederom de terugtocht dekte – arriveerde op 24 mei 1951, een dag na de start van een nieuw geallieerd tegenoffensief, dan toch de derde tirailleurcompagnie. In tegenstelling tot het oorspronkelijke bataljon kregen de aanvullingsdetachementen de korte opleiding op de Amerikaanse wapens niet langer te Taegu maar in Pusan, de nieuwe thuishaven van het *United Nations Reception Centre*. Het doel van het offensief van die dag was achtereenvolgens Hyonni, Inje en Kansong te veroveren om zo de vijand in het oosten de pas af te snijden. Bij Inje bleek de vijandelijke tegenstand te groot en moest het NDVN zich zelfs ingraven om twee nachtelijke tegenaanvallen op te vangen. 20 NDVN'ers sneuvelen en 31 raakten gewond. Tijdens de bestandsbesprekingen van 10 juli tot 23 augustus was er geen sprake van grootschalige acties. Er was één uitzondering: *2nd Division*, waaronder het NDVN, kreeg opdracht de *Punchbowl* (vallei) en het gebied direct ten westen daarvan in te nemen.

De maanden augustus en september 1951 stonden in het teken van het vertrek van het oorspronkelijke bataljon, de aankomst van het derde aanvullingsdetachement en de opbouw van een nieuw bataljon dat begin oktober operationeel moest zijn. Het NDVN hield 2 tirailleurcompagnieën over en had 29 militairen uit Suriname in de gelederen. Zes marechaussees voegden zich op 26 februari 1952 bij het NDVN. Het aantal marechaussees zou in februari 1953 nog met 4 en in januari 1954 met 1 man worden uitgebreid. Door een auto-ongeluk belandde de nieuwe bataljonscommandant, luitenant-kolonel G.H. Christan, op 22 september 1951 in het ziekenhuis. Hierdoor was hij pas vanaf 7 november in staat het commando op zich te nemen. De oude detachementscommandant, luitenant-kolonel Eekhout, nam aanvankelijk het commando waar, maar moest op 4 oktober om medische redenen de scepter overdragen aan de plaatsvervangend commandant, majoor C.L. Trieling.

De grondoorlog was toen inmiddels de derde fase ingegaan. Het front had zich zodanig gestabiliseerd dat het bestond uit vrijwel ononderbroken stellingen, beschermd door een dubbele draadhindernis, waar nodig aangevuld met mijnen. De sectoren waarin de bataljons van *2nd Division* moesten opereren, waren erg breed. Daardoor

was nauwelijks sprake van verdediging in de diepte. Het operationeel optreden wijzigde ook. Niet langer werden afzonderlijke bataljons ingezet om terreinwinst te boeken. Vanaf 5 oktober ging de gehele divisie op een breed front met ondersteuning van tanks in de aanval. Het NDVN kreeg opdracht vanaf 9 oktober het veroverde gebied te zuiveren. Overdag betekende dit het uitschakelen van elke vijandelijke tegenstand en 's nachts het uitvoeren van hinderlaagpatrouilles tegen infiltranten.

De Nederlanders werden, als onderdeel van *38th Regiment*, van 20 december 1951 tot 7 april 1952 ingezet in de IJzeren Driehoek (gelegen tussen de plaatsen Chorwon, Pyonggang en Kumhwa). Tweemaal was het bataljon regimentsreserve. Het geallieerde streven in de IJzeren Driehoek was enkele door de vijand bezette hoogtes, die de eigen frontpositie bedreigden, in te nemen. Wegens het brede front zag luitenant-kolonel Christan zich genoodzaakt over te gaan tot intensieve patrouillegang, met als doel de vijand af te schrikken, inlichtingen te verzamelen en indien mogelijk krijgsgevangenen te maken. Daarnaast werd enkele malen met succes een poging ondernomen bepaalde hoogtes te veroveren of vijandelijke fortificaties te vernietigen. Deze acties leverden NDVN'ers verschillende Amerikaanse militaire onderscheidingen op.

Na maanden van zware gevechten kreeg het NDVN plotseling een heel andere taak toebedeeld. De eenheid trad van 20 april tot 12 juli 1952 op als gevangenisbewaarder op het eiland Kojedo. Na terugkeer van Kojedo was het bataljon ruim een maand divisiereserve. De rest van 1952 opereerde het NDVN voor de tweede maal in de IJzeren Driehoek. De eerste dag van de actieve frontdienst, 20 augustus 1952, droeg de commandant van het NDVN, luitenant-kolonel Christan, het commando over aan luitenant-kolonel C.M. Schilperoord.

De vijand had zijn tactiek aangepast aan de intensieve patrouillegang van de geallieerden. Niet langer wachtten de Chinezen en Noord-Koreanen in hun stellingen de geallieerden af, maar ze gingen er op uit om de patrouilles op te vangen, de pas af te snijden en uit te schakelen. Luitenant-kolonel Schilperoord stuurde vervolgens alleen nog maar patrouilles op pad bestaande uit een aanvals- en een ondersteuningsgroep. De ondersteuningsgroep verplaatste zich op een zekere afstand van de aanvalsgroep, wat haar in staat stelde eventuele vijandelijke aanvallen in de flank op te vangen en de uitschakeling van de eigen aanvalsgroep te voorkomen.

Na de jaarwisseling verplaatste het Amerikaans opperbevel *2nd Division*, en daarmee ook het NDVN, naar een geheel nieuwe omgeving aan de rivier de Samichon aan de 38° breedtegraad. De eerste maanden daar verliepen relatief rustig. Wel moest het NDVN in de tweede helft van maart 1953 een viertal Chinese aanvallen op zijn bataljonsvak afslaan, hetgeen acht doden en tientallen gewonden tot gevolg had. In april, mei en juni 1953 verbleef het NDVN in een tot 'Betuwekamp' gedoopt kampement. Hier werd de troep onderworpen aan een periode van zware oefening en opleiding. Het kamp zelf lag trouwens in een civiele zone buiten de frontsector, waardoor commandant Schilperoord alle moeite moest doen ongewenste contacten tussen de Nederlanders en de plaatselijke bevolking te voorkomen.

De bestandsonderhandelingen te Panmunjon resulteerden op 8 juni 1953 in een akkoord. In de daarop volgende weken zouden de partijen overeenkomstig de bestandsbepalingen de ‘officiële’ frontlijn en een vier kilometer brede, neutrale zone langs die frontlijn vaststellen. Door middel van twee zogeheten bestandslijnoffensieven probeerden de Chinezen op het laatste moment nog terreinwinst te behalen. Het NDVN kreeg te maken met het tweede offensief, dat op 12 juli van start ging. Twee dagen voor de ondertekening van de bestandsakkoorden, die luitenant-kolonel Schilperoord als vertegenwoordiger van Nederland zou bijwonen, overvielen Chinese militairen een bataljonspatrouille. Vijf Nederlanders sneuvelden.

Na het ingaan van het bestand op 27 juli verwijderden de geallieerde troepen al het materiaal van de opgegeven frontstellingen. Hiermee werden nieuwe posities ingericht voor de voorpostbataljons, die direct tegen de gedemilitariseerde zone aan lagen. Daarachter namen de geallieerden hun zogenoemde *post armistice main battle positions* in. Het NDVN kreeg het rechtervak van *38th Regiment* toegewezen en bezette dit – met kleine wijzigingen – tot 15 november 1953, toen het in reserve ging. Inmiddels had luitenant-kolonel Schilperoord op 3 augustus 1953, juist na het ingaan van het bestand, het commando over het NDVN aan luitenant-kolonel C. Knulst overgedragen. Het bataljon leverde na 27 juli officieren met chauffeurs en jeeps voor enkele bestandscommissies. Van oefening kwam in deze dagen weinig terecht. Daarom besloot de commandant van *38th Regiment* de bataljons afwisselend twee weken in de stellingen en twee weken in een oefenkamp te Haridong te laten doorbrengen.

Op 10 juni 1954 werd het NDVN legerkorpsreserve in *Camp Kaiser* te Haridong. Daar zou het bataljon tot zijn vertrek blijven. Op 27 juli 1954 vond de laatste commando-overdracht plaats. Luitenant-kolonel Knulst droeg het bevel over aan luitenant-kolonel J. Raaijmakers. De Amerikanen onthieven het bataljon op 30 september van zijn taken. Het NDVN werd na terugkeer in Nederland op 15 december 1954 officieel opgeheven. De inzet van het NDVN werd met één *Presidential Unit Citation* en twee *Distinguished Unit Citations* beloond. Daarnaast vielen de Nederlanders onder meer veertien Amerikaanse *Silver Stars* en ruim honderd *Bronze Stars* ten deel.

Commandanten van het NDVN

lkol M.P.A. den Ouden (15 oktober 1950 - 12 februari 1951)

lkol W.D.H. Eekhout (12 februari 1951 - 7 november 1951)

lkol G.H. Christan (7 november 1951 - 20 augustus 1952)

lkol C.M. Schilperoord (20 augustus 1952 - 3 augustus 1953)

lkol C. Knulst (3 augustus 1953 - 8 juli 1954)

lkol J. Raaijmakers (8 juli 1954 - 15 december 1954)

Dapperheidsonderscheidingen

kap J. Anemaet (RMWO 4, *Bronze Star V*)

lkol M.P.A. den Ouden (RMWO 4, *Silver Star*)

sld J. F. Ketting Olivier (RMWO 4)

tlnt J.P. Bergefurt RES (Bronzen Leeuw, *Silver Star*)
lkol G.H. Christan (Bronzen Leeuw, *Silver Star*)
kpl D. de Jong (Bronzen Leeuw)
sgt W. Klein (Bronzen Leeuw)
sgt H. Kok (Bronzen Leeuw)
sgt J.H. van Abbe (Bronzen Kruis)
sm A.A. van Balkom (Bronzen Kruis, *Silver Star*)
kpl D. de Blaey (Bronzen Kruis)
sgt 1 A. Buddingh (Bronzen Kruis)
sld 1 J.W.H. Faber (Bronzen Kruis)
wmr G.J. van Genderen (Bronzen Kruis)
elnt J.G.H. Gunning (Bronzen Kruis)
kpl J.L. Hershberger (Bronzen Kruis, USA)
tlnt R.A. Johnson (Bronzen Kruis, USA)
sgt C.J. de Jong (Bronzen Kruis, *Bronze Star V*)
sld A. Kruijning (Bronzen Kruis)
sgt J.W. Kuiper (Bronzen Kruis)
tlnt H.S. Manusama RES (Bronzen Kruis)
sgt J. Migalski (Bronzen Kruis)
elnt J.J. Mol (Bronzen Kruis)
kpl P. Sentges (Bronzen Kruis)
sld P.K. Smit (Bronzen Kruis)
elnt jhr A.W. Snoeck (Bronzen Kruis)
sgt 1 W.A. Snoeys (Bronzen Kruis)
maj G.N. Tack (Bronzen Kruis, *Silver Star*)
kpl J.J. Zwart (Bronzen Kruis)
sld 1 H.W.J. Collignon (Kruis van Verdienste)
sld 1 L.A. de Jager (Kruis van Verdienste)
sgt J.W. Postma (Kruis van Verdienste)
kap ds H.J. Timens (Kruis van Verdienste)

Dodelijke slachtoffers en vermisten

sm A. van Balkom (03 januari 1951)
sld P.K. Smit (03 januari 1951)
sld J.H. Sour (09 januari 1951)
sld H.J. van Dijk (03 februari 1951)
sld 1 J. Verhey (03 februari 1951)
kpl T.L. Boukema (12 februari 1951)

lkol W.D.H. Eekhout (*Silver Star, Legion of Merit degree of Legionnaire*)
kpl H.H. Groen (*Silver Star*)
elnt F.H. Houtkamp (*Silver Star*)
sgt-1 D.A.C. Jansen (*Silver Star*)
sld-1 K. Lambregts (*Silver Star*)
tlnt C.M.C. Leuring (*Silver Star*)
elnt C. Monerie (*Silver Star*)
kpl (KM) J.W. Pot (*Silver Star*)
kpl-1 M. Zijp (*Silver Star*)
sgt C.F.J. de Beer (*Bronze Star V*)
sgt W. 't Hart (*Bronze Star V*)
kpl G.A. van der Hee (*Bronze Star V*)
elnt T.E.C.J. Holland (*Bronze Star V*)
J.H. Hoorweg van Rij (*Bronze Star V*)
sgt J.T. van der Linden (*Bronze Star V*)
elnt J.W. Meijer (*Bronze Star V*)
sgt J. Migalski (*Bronze Star V*)
kpl 1 F.F.P. Mourik (*Bronze Star V*)
sgt C. Plaatzer (*Bronze Star V*)
sld 1 F. Polman (*Bronze Star V*)
sld 1 P.J. Roelse (*Bronze Star V*)
sgt J. van der Schalk (*Bronze Star V*)
sgt M. Teuwens (*Bronze Star V*)
sgt R.J.V. Triesscheijn (*Bronze Star V*)
sld P. Vondermans (*Bronze Star V*)
sgt G.J.H. Wijnen (*Bronze Star V*)
kpl E.C. Woesthoff (*Bronze Star V*)
sgt 1 J. van Wunnik (*Bronze Star V*)

kpl W. van Dijk (12 februari 1951)
sld T.J. den Haan (12 februari 1951)
sld 1 E. van der Horst (12 februari 1951)
kpl P.G. Kruit (12 februari 1951)
sgt W. Mol (12 februari 1951)
sld J. Mulder (12 februari 1951)
lkol M.P.A. den Ouden RMWO (12 februari 1951)
sgt H. Pakker (12 februari 1951)

sld A.A. Schilders (12 februari 1951)
adj M. Schuringa (12 februari 1951)
sgt W.B.F. Sonnemans (12 februari 1951)
kpl A. Talens (12 februari 1951)
kap ds H.J. Timens (12 februari 1951)
elnt J.A. Tober (12 februari 1951)
sld H.H. Wagenaar (12 februari 1951)
sld 1 C.M.J. Zoutzeling (13 februari 1951)
sld 1 A. Roskam (14 februari 1951)
sld H.A.A.M. Toré (14 februari 1951)
kpl N. Bot (15 februari 1951)
wmr L.M.J.M. Grasso (15 februari 1951)
sld J.F. Ketting Olivier RMWO (15 februari 1951)
sld 1 G.O. van Maarseveen (15 februari 1951)
sgt J. Voogt (15 februari 1951)
kpl J.J. Zwart (15 februari 1951)
sgt W.F.M. van der Sman (17 februari 1951)
sld 1 L.C. Kemper (17 mei 1951)
sld J.T. van den Berg (31 mei 1951)
sgt 1 S.A. Breeman (31 mei 1951)
sld 1 J. Daling (31 mei 1951)
sld 1 A. Dissel (31 mei 1951)
sld J. Flak (31 mei 1951)
sgt 1 D.A.C. Jansen (31 mei 1951)
sld 1 H.C.J.A. Kluft (31 mei 1951)
sld W. van der Kuy (31 mei 1951)
sld C.H. Kuyer (31 mei 1951)
sld 1 P.E. Phaff (31 mei 1951)
sld 1 P. van Rossum (31 mei 1951)
sld 1 L.C.M. Ruck (31 mei 1951)
sld M.H. Rijshouwer (31 mei 1951)
sgt A.A. Schoemaker (31 mei 1951)
sld K. Groot (01 juni 1951)
sld T.J. Leenders (01 juni 1951)
sld 1 H.J.H. Suidman (01 juni 1951)
sld 1 A.J. Twisterling (01 juni 1951)
sld B. van der Wal (01 juni 1951)
kpl 1 M. Zijp (01 juni 1951)
sgt P.J. Boerrigter (17 juli 1951)
kpl J. le Duc (17 juli 1951)
sgt A.W. Tessensohn (21 juli 1951)
sgt C.J.A. van der Snepscheut (21 juli 1951, ver-
mist)
sld 1 F. Brouwer (26 juli 1951)
kpl E. Keller (26 juli 1951)
sld C.P. Kempen (26 juli 1951)
sgt J.H.L. van Kollenburg (26 juli 1951)
sld J.P. van Ostaden (26 juli 1951)
sgt J.E. Schaapman (26 juli 1951)
kpl P.B. Slager (26 juli 1951)
sld A.G. Timmermans (26 juli 1951)
sld 1 C.H. Trebels (14 augustus 1951)
sld L.J. van Vriesland (19 augustus 1951)
sld 1 J.W. Bandison (10 oktober 1951)
sld A. Berghuis (10 oktober 1951)
kpl D. de Blaey (10 oktober 1951)
sld R.G. Jonker (10 oktober 1951)
sld G. Nagel (10 oktober 1951)
sld R.F. Parijs (10 oktober 1951)
sld H.G. Seedorf (10 oktober 1951)
sld R. Stook (10 oktober 1951)
sld J. Duinmayer (11 oktober 1951)
kpl A.C. Krijgsman (15 oktober 1951)
sld J.P. Breeuwer (19 oktober 1951)
sld T. Deegmuller (22 december 1951)
sgt G. Teunissen (22 december 1951)
elnt J.G.H. Gunning (04 januari 1952)
kwmr F. van der Horst (18 januari 1952, vermist)
sld C.F. Toerink (20 januari 1952)
sld J. van den Berg (18 februari 1952)
kpl H. Cleffken (18 februari 1952)
sld M.P.F. van Haren (18 februari 1952)
sld J. Lenaerts (18 februari 1952)
sld 1 N. Geesdorp (01 augustus 1952)
sld T.J. Heugen (21 augustus 1952)
sld H.R. Radstaat (27 augustus 1952)
sgt A. van Vlaanderen (28 augustus 1952)
sgt C.T. Lemson (04 september 1952)
sld T. Bajema (20 september 1952)
sld C. Bastiaans (27 september 1952)
sld 1 H. Veenendaal (27 september 1952)

sld J. Moonen (29 september 1952, vermist)
kpl J. Rijs (10 oktober 1952)
sld 1 F.W. Fama (23 oktober 1952)
sld J.W. Gorel (23 oktober 1952)
sld 1 J.M. ter Ellen (24 december 1952)
kpl 1 B.A. Roo (14 februari 1953)
kpl 1 C.K. van den Anker (23 februari 1953)
tlg 1 C. van Vliet (26 februari 1953)
sld S. van Breukelen (15 maart 1953)
kpl J.L. Gorlee (15 maart 1953)
sld A.A.W. Groothedde (17 maart 1953)
sld J.A. van Extel (18 maart 1953)
kap B.J.T. Kamevaar (18 maart 1953)
sld J. te Kamp (18 maart 1953)
sld 1 E. Mensink (18 maart 1953)
sld J.M. Knaap (18 maart 1953, vermist)
sld W. Mandike (29 maart 1953)
sld 1 O.P. Maurer (01 mei 1953)
sld J.W. Verbon (02 mei 1953)
kpl J. van Steenis (16 mei 1953)
sld F.M. Lamberti (01 juni 1953)
sld A.H. van den Hoorn (14 juli 1953)
sld C. Jongenelen (20 juli 1953)
sld H. Roetert (20 juli 1953)
sld 1 R. Samuels 26 juli 1953
sld M.G. von Beyerinck 26 juli 1953
tlnt H. Douna 26 juli 1953
sld 1 M.J. Hampel 26 juli 1953
sgt J.H. Vreeswijk 26 juli 1953
sld J. Kerssies 19 april 1954
sld 1 J.J. Timmermans (26 december 1954)

Aanbevolen literatuur

Dussel, W.W. *Tjot: Nederlanders in Korea*. Amsterdam, 1952.
Elands, M. "Dutch battalion in Korea, 1950-1954". *Duty First*, I-5 (1993) 9-17.
Hagdorn, A.H.M. "Met HMS *Ocean* aan de westkust van Korea". *Marineblad*, IC-5 (1989) 216-227
Kamphuis, P.H. "Nederland en de oorlog in Korea". *Revue Belge d'Histoire Militaire*, XXIX-5, (1992) 369-378.
Kester, B.; Roozenbeek, H. en Groot, O. *Focus op Korea. De rol van de Nederlandse pers in de beeldvorming over de Korea-oorlog 1950-1953*. Den Haag, 2000.
Kretschmer de Wilde, C.J.M. *Lichtflitsen aan de Kim: verrichtingen van de Koninklijke Marine in de Koreaanse wateren, 1950-1953*. Utrecht, 1955.
Mark, C. *Boeggolf voor Korea: de Koninklijke Marine in de Koreaanse wateren 1950 - 1955*. Abcoude, 1990.
Meerburg, P.P. *Legerpredikant in Korea*. Wageningen, 1952.
Schaafsma, M.D. *Het Nederlands Detachement Verenigde Naties in Korea 1950 - 1954*. Den Haag, 1960.
Velde, A.R.J. ten. *Nederlanders in de Korea-oorlog*. Utrechtse Historische Cahiers, dl. 4. Utrecht, 1983.

Geactualiseerd: 8 juli 2010